هرکس علمی را بیاموزد که تنها برای رضایت الله عز وجل فرا گرفته می شود.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنْ تَعَلَّمَ عِلْماً مِمَّا يُبْتَغَى بِهِ وَجْهُ اللهِ - عز وجل - لا يَتَعَلَّمُهُ إِلاَّ لِيُصِيبَ بِهِ عَرَضاً مِنَ الدُّنْيَا، لَمْ يَجِدْ عَرْفَ الجَنَّةِ يَوْمَ القِيَامَةِ»:
«هرکس علمی را که تنها برای رضایت الله عز وجل فرا گرفته می شود، به خاطر دست یافتن به چیزی از دنیا بیاموزد، روز قیامت بوی بهشت به مشامش نمی رسد».
[صحیح است] [به روایت ابن ماجه - به روایت ابوداوود - به روایت احمد]

حدیث مذکور بر این دلالت دارد که هرکس علمی را بیاموزد که به وسیله ی آن رضایت الله متعال جلب می شود - که طبعا علوم شرعی و توابع آن مانند علوم عربی و موارد مشابه می باشد - و قصد وی از فراگیری آن جز متاع بی ارزش دنیا از جمله مال و جاه نباشد و رضایت الله و سرای آخرت در قصد و نیت وی جایی نداشته باشد، در روز قیامت الله متعال او را به این صورت مجازات می کند که بوی بهشت هم به مشامش نمی رسد؛ چون با عمل آخرت، در پی دنیا بوده است. و محرومیت وی از بوی بهشت، مبالغه در حرام بودن بهشت بر او می باشد؛ چون کسی که بوی چیزی را استشمام نکند، قطعا به آن دست نمی یابد. و به این معناست که چنین کسی مستحق آن است که وارد بهشت نشود؛ اما وضعیت گنه کار در مشیت خداوند است و چنین کسی در جایگاه گنه کاری است که بر ایمان مرده است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6262